

5. Cheia inimii lui Dumnezeu

Doamne, Îți mulțumim că ne-ai adus din nou împreună, că ne-ai dat acest timp când putem să fim împreună cu Tine și unii cu alții. Doamne, Îți cerem să se împlinească tot ceea ce este pe inima Ta.

Suntem plini de recunoștință pentru Duhul Sfânt care ne acoperă, ne dă ungera și cuvinte pe care să le rostim și să le auzim – cuvintele vieții.

Doamne, Îți cerem o eliberare deplină a Duhului Tău Cel Sfânt în această dimineață și, de asemenea, Îți cerem ca Duhul Tău Cel Sfânt să restricționeze ce trebuie restricționat. Spunem, așa ca și micuțul Samuel: „Vorbește, Doamne, căci robii Tăi ascultă.” Deschide-ne urechile, Doamne, în timp ce noi ne deschidem inimile spre Tine și binecuvintează-ne. În Numele Domnului Isus. Amin!

Vorbim despre dorința lui Dumnezeu de a duce pe mulți fii la slavă. Și vorbind despre acest lucru, vorbim și despre moștenirea pe care o avem în Cristos, precum și despre moștenirea pe care Cristos o are în noi.

Un lucru de primă importanță este inima. Această chestiune a slavei lui Dumnezeu în noi – „Cristos în voi, nădejdea slavei care va veni” –, este în întregime legată de inimă. Scriptura vorbește foarte mult despre inimă. În Proverbe spune, „Fiule, dă-mi inima Ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele” (23:26). Tot în Proverbe spune: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (4:23).

Deseori suntem destul de neglijenți când vine vorba de inimile noastre. Ne trezim ca niște găște! În America avem o expresie: „Gâsca se trezește în fiecare dimineață într-o lume nouă.”

Nu-și mai aduce aminte de ziua dinainte. Nu știu cum au ajuns oamenii la concluzia că găștele nu își aduc aminte de ziua anterioară, lucrul ăsta nu este scris în Biblie. Găștele știu cum să ajungă din nord în sud, din Suedia, până în capătul Africii. Deci probabil că expresia menționată nu este cea mai adecvată. Dar, ne trezim și noi dimineța și nu ne aducem aminte de ziua de ieri. Ne hotărâm că-L vom urma pe Domnul cu toată inima, că-L vom iubi cu toată inima, cu toată mintea, cu tot sufletul, cu toată puterea noastră. Dar când ne trezim, atenția noastră se îndreaptă în alte direcții. Nu este așa?

Suntem neglijenți cu inima noastră. Nu suntem neglijenți cu animalele pe care le avem acasă, le dăm de mâncare în fiecare zi, chiar și acelor animale care nu ne plac în mod deosebit. Dar când e vorba de inima noastră, atenția ne este ușor distrasă în altă parte, și nu spre lucrurile care sunt cu adevărat importante.

Trebuie să avem grijă de inimile noastre. Ne putem rătăci în inimile noastre, luând-o pe alte căi, săptămâni sau chiar luni de zile, dar nu așa trebuie să se întâmple. Care este lucrul esențial? Eu cred că lucrul esențial este să avem o viață ascunsă cu Domnul. Cu toți ne purtăm altfel acasă decât ne purtăm când suntem plecați de acasă. Acasă ne permitem unele libertăți pe care nu ni le permitem în casa altcuiva. E în regulă, nu e nimic greșit în această atitudine. Dar trebuie mereu să păstrăm vie acea comunicare tainică cu Dumnezeu. Uneori avem această idee: întrucât Dumnezeu este Sfânt, și noi trebuie să fim foarte serioși înaintea Lui. Da, El este sfânt, iar noi suntem chemați să fim sfinți tocmai pentru că El este sfânt. Dar avem o idee foarte ciudată despre ce înseamnă sfințenia.

Cum vom putea afla ce înseamnă sfințenia? Petrecând timp, noi singuri, cu Cel care este sfânt.

Lucrul acesta nu se limitează doar la adulți. Și copiii pot să aibă o viață ascunsă cu Domnul: lucruri, gânduri care să

fie rostite numai înaintea Lui. Să ne vărsăm inimile înaintea Lui. Să-L invităm pe Domnul să fie părtaș chiar și El la această privilegiate măreață care ni se înfățișează în fața ochilor aici și să-I spunem: „Ce minunat este, Doamne, tot ce ai făcut Tu!” Când te uiți la o privilegiate frumoasă, cum este aici, de ambele laturi ale clădirii, și te întreabă cineva: La ce te uiți?, poți să-i spui la ce te uiți în realitate – la slava lui Dumnezeu care a făcut aceste lucruri. Putem să ne aducem unii pe alții în această părtășie cu Fiul. Dar trebuie să avem o viață privată cu Domnul. Să nu trăim doar o viață înaintea oamenilor. După ce am petrecut acest timp împreună, plecăm cu toții în camerele noastre. Ce facem atunci?

Nu vreau nicidecum să pun vreo lege asupra voastră, ci mă refer la a-L lăsa pe Dumnezeu să aibă acces în toate sectoarele vieții noastre.

Unul dintre cele mai bune exemple pe care le avem în Scriptură cu privire la această viață ascunsă este viața lui David – mai ales când David a fost foarte tânăr. David a avut o viață grea ca tânăr. Într-un anume sens, întreaga lui viață a fost grea. Întocmai cum și viața noastră este grea. Nu *greutățile* vieții reprezintă cea mai mare problemă, ci *cu cine* experimentăm noi acea viață. Avem prieteni, avem familie. Dacă ești binecuvântat, poate ai un soț sau o soție cu care poți să împărtășești lucrurile prin care treci; aceasta este minunat. Dar este o viață numai cu Domnul – asta trebuie să fie pe primul loc.

Să vorbim puțin despre ceea ce știm despre David. Unul dintre lucrurile pe care le știm este acela că el a fost disprețuit de familia lui. Când spun disprețuit, nu mă refer la faptul că a fost urât, ci pur și simplu nu a fost considerat o persoană importantă. Știm că atunci când Samuel s-a dus să ungă ca împărat pe unul dintre fiii lui Isai, așa cum Dumnezeu îi poruncise, tatăl lui nici nu a considerat că David ar fi fost suficient de important ca să-l cheme și pe el în vederea alegerii. Nici Samuel nu a crezut

că David avea vreo importanță. El s-a uitat la Eliab, cel mai în vârstă dintre fiii lui Isai, și s-a gândit: „Acesta trebuie să fie. Arată minunat. E cu adevărat un bărbat.” Știți că Samuel îl unsese și pe Saul. Saul a fost pe drept numit un om carnal – nu avea nimic spiritual în el. Copiii lui Israel ceruseră să aibă un împărat ca toate neamurile și Dumnezeu le-a dat exact ceea ce au cerut.

Eliab arăta ca Saul: era înalt, era puternic, prin toată înfățișarea lui impunea un oarecare respect.

Când Samuel l-a văzut, și-a spus: *„Negreșit, acesta este unsul Domnului”*. Dar Domnul i-a spus lui Samuel: *„Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.”*

Nu vă atinge acest lucru? Nu vă face acest lucru să doriți să aveți o inimă pentru Domnul? O inimă curată, o inimă sfântă. Tot ceea ce Dumnezeu vrea să am, legat de inima mea, vreau și eu să am acele lucruri: vreau să iubesc ce iubește El și să urăsc ce urăște El. Vreau să găsesc cheia lui David pentru a descuia inima lui Dumnezeu și tainele pe care le are El; să am o părtășie reală cu El. Avraam a găsit această cheie. El era prietenul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu s-a dus să vadă cum stau lucrurile în Sodoma, a spus celor doi care Îl însoțeau: *„Să nu-i spunem oare lui Avraam, prietenul nostru, ce vrem să facem?”* Avraam a mijlocit pentru Sodoma. Fără succes – Sodoma a fost distrusă. Dar Dumnezeu Și-a plecat urechea la ce a spus Avraam.

Mai târziu, când Avraam a avut un fiu, Isaac, Dumnezeu i-a spus să-l ia pe fiul său, să-l ducă pe un munte pe care urma să i-l arate și să-l aducă acolo ca jertfă – pe acel fiu pe care i-l promisese, fiul care urma să moștenească totul! *„Avraam, ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești și adu-l pe munte ca să-l jertfești!”*

Cunoașteți întâmplarea, nu mai insist asupra ei. Vreau doar să scot în evidență un lucru. Dumnezeu a făcut asta ca să îl încerce, să vadă ce era în inima lui Avraam. Altfel spus, Dumnezeu a

făcut asta ca să demonstreze ce era în inima lui Avraam, dacă va fi sau nu ascultător. Desigur, atunci Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam într-un mod nou, ca Dumnezeul care poartă de grijă. A pregătit un berbec și astfel a cruțat viața lui Isaac. Dar eu cred că a mai fost un motiv pentru care a avut loc acel test. Scriptura nu spune aceasta, dar eu cred că este așa, puteți să testați și voi lucrul acesta. Cred că a fost cel mai mare sacrificiu pe care L-a făcut vreodată Dumnezeu atunci când L-a dat pe Fiul Lui pentru voi și pentru mine și El a vrut să împărtășească această suferință a Lui împreună cu Avraam. Aceasta fac prietenii – prietenii împărtășesc unii cu alții și bucuriile și suferințele.

Dacă veți căuta în Scriptură oameni pe care Dumnezeu i-a folosit – Iosif, Iacov –, veți găsi acolo acest element: Dumnezeu le descoperă celor care-L iubesc sentimentele Lui. El vine cu har și cu adevăr la cei care Îl iubesc. Și îi învață căile Lui.

Moise s-a rugat lui Dumnezeu, a stăruit înaintea Lui, după ce Dumnezeu spusese că va distruge poporul și va face din Moise un neam mare. Moise a spus: *„Nu, dacă vrei să distrugi poporul, atunci șterge-mă și pe mine din cartea Ta. Că egiptenii vor auzi de asta, națiunile pe care deja le-am cucerit vor auzi de asta și vor spune că nu ai fost suficient de puternic ca să-ți poți duce poporul în țară.”* Credeți că Dumnezeu S-a așteptat ca Moise să spună: „Bine, omoară-i pe toți și fă din mine o națiune mare”? Înțelegeți ce vreau să spun? Dumnezeu vrea să găsească pe cineva care să stea în spărtură împreună cu El. În Isaia scrie că Dumnezeu se plânge că nu este nimeni care să mijlocească.

„Caut un om și nu-l găsesc.” Și astăzi Dumnezeu caută un om căruia să-i împărtășească tainele și dorințele inimii Lui.

David, când era tânăr, a găsit cheia inimii Domnului. În Psalmul 23, David spune: *„Da, bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în casa Domnului meu pentru totdeauna.”* Nu era atunci nicio casă pentru Dumnezeu. Era doar

un cort la Silo, dar și acesta fusese neglijat. Când David a vrut să aducă chivotul la Ierusalim, a trebuit să-l caute în pădure.

Trecuse mult timp de când poporul nu s-a mai interesat de chivot – prezența lui Dumnezeu. David Îi spusese lui Natan, prorocul: „Vreau să-I zidesc o casă lui Dumnezeu. Eu locuiesc într-o casă de cedru, dar chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort. Nu e drept să fie așa.” Natan i-a spus: „Du-te și fă tot ce ai pe inimă, căci Domnul este cu tine.”

După aceea, Natan s-a dus și L-a întrebat pe Domnul. Și-atunci Dumnezeu i-a spus: „Du-te înapoi și spune-i să nu-mi zidească el o casă. Cui am spus eu vreodată să-Mi zidească o casă? Tot timpul când copiii lui Israel au fost în pustie, Eu am locuit într-un cort, așa cum ei locuiau în corturi. Au ajuns acum în Țara promisă. Ei locuiesc în case, dar Eu nu locuiesc într-o casă. Ei nu m-au întrebat niciodată despre asta. Cui am spus eu să-mi zidească o casă?” Vreau să vă întreb: Credeți că Dumnezeu a vrut să fie zidită o casă pentru El? Credeți că nu-L durea inima pe Dumnezeu, când vedea că nimeni nu urmărea interesele Lui? Poporul spusese: „Dă-ne un împărat, așa cum au toate neamurile, care să stăpânească peste noi și să ducă luptele noastre.” Cum credeți că au afectat aceste lucruri inima lui Dumnezeu?

Când profetul Samuel s-a supărat pe popor, Dumnezeu i-a zis: „Nu fii supărat pe ei, căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine. Intenția mea a fost ca Eu să fiu Împărat peste ei, nu așa cum au neamurile. Dar dă-le împăratul pe care ți-l cer, ca să poată astfel să învețe niște lecții.”

Mulți dintre voi aveți inimi sensibile, dar niciunul nu are o inimă atât de sensibilă, atât de gingașă ca inima lui Dumnezeu. El primește, într-adevăr, răni – răni pe care noi, cu atâta nepăsare, I le provocăm. Nu încerc să trezesc în inimile voastre compasiune față de Dumnezeu, ci vreau să înțelegeți că viețile voastre sunt importante pentru El.

Dumnezeu nu a fost nemulțumit de David. David a fost puțin nechibzuit, adeseori a făcut acțiuni necugetate, dar inima lui era dreaptă. Domnul i-a spus: „David, tu nu poți să-Mi construiești Mie o casă, căci ai vărsat mult sânge. A fost bine că ai avut acest lucru pe inima ta. Eu voi întări propria ta casă. Dintre fiii tăi voi alege pe unul care-Mi va zidi o casă. Dar îți voi întări scaunul de domnie pentru totdeauna.” *Pentru totdeauna* este un timp lung! În ultima carte a Bibliei, în ultimul capitol, Domnul Isus spune „Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David.”

Domnul nu a uitat și nu va uita niciodată nici credincioșia ta. El nu va uita niciodată de câte ori ți-ai îndreptat inima spre El. Ai o mare capacitate de a-I da lui Dumnezeu slavă, dragoste, afecțiune. Adeseori suntem ca niște găște. Avem această capacitate în noi, Dumnezeu a pus-o acolo și totuși, scormonim prin pământ căutând gândaci. Să ne trezim!

Crezi tu că ai această mare capacitate de a-I face lui Dumnezeu bucurie, acum, astăzi, chiar în această clipă? Ai această capacitate! Nu mă interesează în ce stare ai venit aici – dacă ești hărțuit de păcat, de ispite. Exact acum, în acest moment, poți să spui în inima ta: „Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!” Poți să îți îndrepti inima spre Domnul și să Îi faci o mare bucurie. Și poți să înveți de la El. David a învățat taine mari de la Dumnezeu, pentru că a petrecut timp singur cu Dumnezeu.

David a vorbit și despre faptul de a aduce laudă, onoare, cinste lui Dumnezeu în adunarea cea mare. Când David era în pustie, nu putea merge să se închine Domnului în mijlocul adunării. El a spus: *„O, pe vremuri făceam lucrul acesta! Cât de mult aștept ziua când voi putea să fac din nou asta!”*

Pentru a-ți păzi inima, sunt câteva lucruri la care poți să iei aminte și prin care să-ți testezi inima. Este un verset, unul dintre versetele mele favorite – mi-e favorit pentru că foarte des mă corectează.

1 Petru 2:7 „*Pentru voi, care credeți, El este prețios*” (KJV). Sunt mai multe versiuni de traducere, care sunt corecte, dar și această versiune este corectă. Iată întrebarea pe care v-o pun: inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, nimeni nu o poate cunoaște. Sunteți de acord? Dar parte din a-ți păzi inima, este și faptul de a avea îndoieli cu privire la ea. Deci te întreb: Este Domnul Isus prețios pentru tine?

Sper că, cel puțin pe buze, fiecare are acest răspuns: „Da, El este prețios pentru mine. El m-a mântuit și mă păstrează.” Dar Îl păstrezi tu pe El acolo unde îți păstrezi lucrurile prețioase?

A te apropia de Scriptură este o bucurie sau o îndatorire? Poate fi ambele.

Îți faci tu timp ca să te retragi undeva și să fii împreună cu El? Noi avem un mare vrăjmaș, care ne urmărește îndeaproape. Vine la tine și-ți spune: „Cu câteva minute înainte, ai avut niște gânduri rele. Trebuie acum să stai și să rezolvi acea problemă. Dumnezeu ți-a spus să nu te enervezi și, iată, tocmai te-ai enervat.” Și, pentru a face situația și mai rea, spune: „Acum doi ani, în acea joi, ai făcut un lucru rău.” Te gândești atunci: „Stai puțin, asta nu poate să fie adevărat!” sau ești de acord că toate acele lucruri sunt adevărate. În oricare dintre aceste cazuri, nu spui: „Lucrurile acelea sunt sub sânge mă întorc la Domnul chiar acum.” Ai puterea de a face acest lucru. Poți să te întorci la El pe loc. Poți să faci apel la sângele Lui Cristos. Viața Duhului Sfânt în tine și prezența Domnului Isus îți dau posibilitatea să ai părtășie cu El chiar în acel moment. Poți să-ți spui ție însuși: „Fac roabe ale ascultării de Cristos toate aceste gânduri. Le fac roabe ascultării de Domnul Isus, care mi-a spus să vin la El așa cum sunt, poate obosit și apăsător de sarcini.” Și, într-o clipită, dacă faci lucrul acesta, poți să întorci spatele condamnării, confuziei, deprimării, depresiei și să te îndrepti spre Domnul vieții, să fii în prezența Lui.

Putem citi în Proverbe despre inimă. Găsim acolo instrucțiuni despre modul în care să ne păzim inima. Există circa nouă sute de proverbe în cartea Proverbe. Sunt șaptezeci și cinci de mențiuni despre inimă și lucruri legate de inimă. Nu este suficient să crezi ce scrie în Proverbe. Proverbele au fost scrise de cel mai înțelept om care a trăit vreodată, în afară de Domnul Isus, sau au fost compilate, la porunca lui – e vorba de Solomon. Ar trebui să le citiți, să le studiați și să veniți cu ele înaintea Lui Dumnezeu.

Omul care le-a scris și-a abătut inima de la Domnul la bătrânețe; a lăsat ca nevestele lui să-i abată inima de la Domnul. Nicăieri nu scrie că Solomon a fost un om după inima lui Dumnezeu. O, să avem și noi o inimă ca cea a tatălui lui Solomon, dar să învățăm din proverbele lui și să ne ținem mintea trează văzând viața lui.

David a dobândit foarte mult, în taină, din partea Domnului: înțelepciune, pricepere în acțiunile lui. La întâlnirea următoare cred că voi vorbi despre lucrarea pe care a făcut-o David prin faptul că ne-a lăsat Psalmii și despre închinarea pe care el a adus-o Domnului.

Dacă inimile noastre sunt bune, putem să ne închinăm Lui Dumnezeu atât în mod individual, cât și corporativ. Și noi trebuie să găsim această exprimare a închinării așa cum a găsit-o David în Psalmi. Vă îndemn să vă cercetați inimile înaintea Domnului, în lumina Duhului Sfânt, nu în vreun mod legalist, ci spunându-I, pur și simplu: „Doamne, arată-mi tot din inima și din viața mea ce Ți place, ce iubești și, de asemenea, ce urăști, ce nu-Ți place. Vreau să cresc în primele și să le dau la o parte pe celelalte, prin harul Tău.”

Este foarte simplu, dar asta nu înseamnă că este ușor.

Doamne, Ți cerem să ne atingi inimile în continuare. Ți mulțumim mult că Tu ești așa de aproape, și nu departe. Doamne, Ți cer ca, în ceea

ce mă privește pe mine, tot ce am spus și a fost de la Tine să pătrundă direct în inimi, iar orice cuvânt care a fost în plus sau care a îndreptat gândurile în altă parte să cadă la pământ și să nu facă niciun rău.

Îți cerem ca astăzi să vedem slava Ta, atât în mod individual, cât și corporativ și să-Ți dăm Ție slavă. Doamne, cuvântul pe care Tu L-ai spus, Îți cerem să-l faci trup și să locuiască în noi și în mijlocul nostru ca adunare. Și, Doamne Isuse, Îți cerem ca, în toate lucrurile, Tu să ai întâietate absolută. Amin!